

Auteur

Geraakt

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Hoofdstuk 1

Rob pakte zijn jas en sleutels en liep naar zijn collega. Ellen, zijn vrouw, had vanmorgen gebeld dat hun zesjarige dochter Mirre opnieuw opgenomen was in het ziekenhuis. Het was niet levensbedreigend. Ze had waarschijnlijk weer een infectie aan haar luchtwegen die niet uit zichzelf verdween. Ze had hem op het hart gedrukt dat het niet nodig was dat hij meteen zou komen.

Rob had in tweestrijd gestaan. Aan de ene kant vond hij dat hij er direct naar toe zou moeten gaan om zijn vrouw bij te staan en vanwege zijn bezorgdheid om Mirre. Maar anderzijds kon hij moeilijk weg. Als het acuut was had hij geen seconde getwijfeld, maar dat was niet zo. Tel daarbij op dat Mirre geregeld opgenomen werd in het ziekenhuis, dan kon hij voor zichzelf wel verantwoorden dat hij wat later zou gaan. Mirre was bij Ellen in goede handen en als er iets aan de situatie zou veranderen zou ze het hem meteen laten weten.

Rob werkte als bedrijfsleider bij een Albert Heijn-filiaal in Wageningen. Hij deed dat samen met een collega van hem, maar Frits had vandaag zijn vrije dag dus stond Rob er alleen voor.

Privé zagen Frits en Rob elkaar ook regelmatig dus hij zou hem te allen tijde kunnen bellen zodat hij toch weg kon, maar Rob besloot dat niet te doen zolang het niet dringend was.

Het liep nu tegen zes uur en de laatste twee uurtjes waren meestal vrij rustig. Hij had besloten die paar uurtjes over te dragen aan een assistent bedrijfsleider zodat hij toch vandaag nog bij Mirre langs kon gaan.

Ellen en hij hadden wel een paar keer telefonisch contact gehad, maar er was nog niets duidelijk over wat Mirre mankeerde. Ze had wel een infuus met antibiotica gekregen uit voorzorg, maar de bloeduitslagen moesten nog uitwijzen wat er precies aan de hand was.

Mirre was een zorgenkindje. De zwangerschap verliep al niet helemaal vlekkeloos. Ellen had veel last van misselijkheid gehad en later werd ze geregeld naar het ziekenhuis gestuurd omdat ze bloedverlies had. Er kon echter nooit een oorzaak gevonden worden voor dat bloedverlies, maar het zorgde al die maanden wel voor angst of het wel of niet goed zou gaan. Voor de zwangerschap van Mirre hadden Ellen en Rob een zoontje gekregen, Tobias, die na drie maanden gestorven was aan wiegendood. Een vreselijk periode in hun leven die ervoor

zorgde dat niets meer onbezorgd was. Rob had een hele tijd getwijfeld of hij alles nog wel een keer aandurfde. Maar Ellen had na een lange tijd van diepe rouw de moed om het weer aan te durven en uiteindelijk vond Rob dat hij het positief moest zien en stemde ermee in. Een tweede keer zoiets dramatisch meemaken zou niet te dragen zijn.

Logisch dat de zwangerschap en bevalling spannend waren en ook de eerste paar maanden na Mirres geboorte, waren zenuwslopend. Bij elk kikje dat Mirre gaf, stond een van beiden aan haar wiegje. En 's nachts sliep Mirre zeker tot haar derde jaar bij hen op de slaapkamer en was hun nachtrust nooit meer zoals die ooit was. Laat staan samen vrijen, dat kwam er nauwelijks meer van. Ellen was bang dat Mirre wakker zou worden, Rob moest er niet aan denken in het bijzijn van zijn dochter de liefde te bedrijven met zijn vrouw. Voorstellen om het in de huiskamer gezellig en intiem te maken als alternatief, wees ze resoluut van de hand. Na de zoveelste poging had Rob het opgegeven en leefden ze eigenlijk als broer en zus. Toch had hij de hoop dat het ooit wel weer goed zou komen, als Mirre groter en sterker zou zijn.

Rob vond haar erg bezorgd, maar begreep

goed waar dat vandaan kwam. Soms vond hij dat ze er in door kon slaan, maar hij zei er niets van, bang om haar te kwetsen.

Ze kon Mirre geen moment alleen laten. Ze had zelfs haar baan als medisch secretaresse opgezegd om dag en nacht bij Mirre te kunnen zijn. Na de geboorte van Tobias was Ellen van plan geweest twee dagen in de week te blijven werken, maar na de geboorte van Mirre besloot ze haar baan op te zeggen. Ze had de angst dat anderen niet goed voor hun dochter zouden kunnen zorgen. Zij alleen kon haar behoeden voor vervelende dingen, en die verantwoording wilde ze niet bij anderen leggen.

Rob had zich afgevraagd of het wel verstandig was dat ze ontslag nam. Financieel kon het wel, hij had een goede baan en als ze niet meer drie keer per jaar op vakantie zouden gaan, dan konden ze het wel redden met alleen zijn salaris. Maar hij dacht dat het juist goed zou zijn voor haar als ze tussen collega's zou zijn, even een ander praatje en een stukje voor haarzelf. Maar Ellen wilde er niets van weten. Ze was vastbesloten dat alleen zij voor haar dochter kon zorgen.

Rob had nog voorgesteld dat hij dan een dag minder zou gaan werken en thuis zou blijven

voor Mirre. En dat de andere dag opa en oma ingeschakeld zouden worden, maar hier wilde ze niets van weten. Het idee alleen al schrikte haar af en mondde uit in hysterische huilbuien, waardoor Rob het onderwerp niet meer ter sprake durfde te brengen.

Rob had het zo gelaten, dacht dat een moederhart zo werkte en respecteerde dat. De dood van Tobias had er zo ingehakt dat hij het ergens ook wel kon begrijpen.

Achteraf gezien was hij blij met de keuze van Ellen, want al snel bleek dat de gezondheid van Mirre niet heel goed was. Mirre was van jongs af aan vaak ziek met ziekenhuisopnames zo nu en dan, en wie kon er beter voor hun kleine meid zorgen op zo'n moment dan haar moeder?

Mirre was inmiddels zes jaar en had al heel wat tijd in het ziekenhuis doorgebracht. Een zwak gestel had ze. Ze had vaak last van haar luchtwegen, of urineweginfecties die niet met een antibioticakuurtje thuis te bestrijden waren. Vaak volgde een ziekenhuisopname. Hij was de tel kwijt geraakt, hoe vaak ze al opgenomen was. Mirre zag er ook ziek uit, altijd, ook als ze eens een keer niets mankeerde. Wit, moe, ongezond, het was altijd iets.

Haar ontwikkeling liep achter door de vele

ziekenhuisopnames. Het was geen meisje zoals een meisje van zes hoorde te zijn. Ze speelde nooit met vriendinnetjes, was daar te moe voor, volgens Ellen, of had iets onder de leden. Of ze was bang dat ze virussen of bacteriën van andere kinderen op zou pakken wat haar weer ziek maakte.

Dat deed hem wel eens verdriet, zeker als hij teruggedacht aan zijn jeugd die onbezorgd was geweest en waarvan hij erg genoten had. Samen met zijn twee jaar jongere broer Sven had hij heel wat streken uitgehaald maar altijd op een leuke manier. Hij had dat voor zijn dochter ook gewild, maar na de dood van Tobias had hij al getwijfeld over nog een kind. En na de geboorte van Mirre was het wel duidelijk voor Ellen en hem dat het hierbij bleef. Nog een kindje erbij zou ze niet aankunnen, ze had haar handen al vol aan de zorgen rondom Mirre. En ook Rob zou het te veel vinden, zijn leven was radicaal veranderd en heel anders dan hij zijn toekomst ooit had gezien toen hij jonger was.

Rob kwam uit een warm nest. En nog steeds waren zijn ouders erg belangrijk voor hem. Ze stonden altijd klaar voor hem en hun schoondochter, alleen liet Ellen dat niet meer toe. Rob vond dat moeilijk, omdat hij wist dat het zijn

ouders verdriet deed. Ze zagen Mirre nauwelijks. Ellen wilde niet dat Mirre ergens anders ging logeren als zij er zelf niet bij was. En ook al dacht Rob dat het voor zijn dochter wel eens goed zou kunnen zijn, het lukte hem niet haar te overtuigen. Ook zijn ouders hadden hun pogingen gestaakt om Mirre uit te nodigen.

Ellen was overbezorgd, maar daar durfde Rob niets van te zeggen. Een keer had hij dat geprobeerd aan te kaarten, maar dat liep uit op een flinke ruzie. Ellen vond dat hij het dan zelf maar moest doen als hij dacht het zelf beter te kunnen. Zij was degene die nachten op zat met haar, met haar naar de artsen ging, verder op zoek ging als er niets gevonden werd maar Mirre nog steeds doodziek was. Hij beseftte dat ze gelijk had en was allang blij dat hij niet in haar schoenen stond en liet het onderwerp daarom maar rusten. Maar om nu te zeggen dat ze samen nog een gezellig leven hadden, nee dat was al jaren weg. Eigenlijk al sinds de dood van Tobias.

Rob schaamde zich wel eens voor de gedachten die hij had. Een huwelijksleven hadden ze al jaren niet meer, alles draaide om Mirre. Het was een wonder dat Mirre er zelfs nog was gekomen. Hij kon zich de laatste keer dat hij met

zijn vrouw had gevreeën niet meer heugen. Waar hij eerst zijn best nog wel eens deed om een gezellig avondje te plannen voor Ellen en hem samen, deed hij nu nooit meer een poging.

Ze keek hem aan alsof ze water zag branden, als hij vertelde dat hij oppas had geregeld zodat zij samen ergens een hapje konden gaan eten of naar de bioscoop konden gaan. Even samen ontspannen en weg van de zorgen. Hij zorgde dan dat er iemand van hun familie op zou passen en dat ze niet te ver uit de buurt zouden gaan zodat ze, mocht er zich iets voordoen, weer snel thuis zouden zijn. Maar ook dat wilde Ellen niet. Het was niet bespreekbaar, er was geen haar op haar hoofd die er aan dacht dat ze de zorg van haar dochter aan een ander over zou laten. Dat kon niemand zo goed als zij. Rob vond het erg overdreven maar durfde er niets van te zeggen, hield zijn mond voor de lieve vrede.

Maar hij had zich het huwelijk anders voorgesteld. Als hij om zich heen keek, zag hij dat het ook anders kon. Frits had een fijn huwelijk, een leuke vrouw en kinderen. En ook zijn beste vriend, Victor, had het goed voor elkaar. Die ging elk jaar een weekje met zijn vrouw op vakantie, zonder kinderen. Dat leek hem heerlijk.

Maar goed, hij besepte ook wel dat Ellen en

hij een ander leven hadden door de dood van Tobias. Niets was meer onbezorgd.

Hij had ook wel eens overwogen en voorgesteld om samen in therapie te gaan, maar dat was voor haar onbespreekbaar, er was niets met haar aan de hand. Later als Mirre wat groter en sterker zou zijn, dan kwam hun tijd samen echt wel, hield ze hem steeds weer voor.

Rob zuchtte eens diep. Hij liep op zijn collega Tim af, legde hem in het kort uit wat er nog moest gebeuren en vertrok naar het ziekenhuis.

Rob woonde met zijn gezin in Bennenkom, niet ver van zijn werk. Mirre lag daar in het ziekenhuis waar ze zo langzamerhand kind aan huis was. Hij kon de weg ernaar toe dromen, helaas.

Hoofdstuk 2

Ellen zat naast haar dochter, die lag te slapen in het ziekenhuisbed op de kinderafdeling. Ze probeerde een tijdschrift te lezen, maar kon zich niet concentreren. Die nacht had ze weer de hele tijd opgezet met Mirre, omdat ze zo benauwd was. Ze had haar een aantal keren ex-